

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Øyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 24.

Den 15. Septbr. 1867.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

En Drøm.

(Fra „Millennial Star.“)

En Dame her i Staden, henved tre-dive Aar gammel og gift med en af vores meest agtede Medborgere, har haft efterfølgende Drøm. Hendes Navn nævnes ikke for ikke at saare hendes Følelser, men hendes Troverdighed er høvet over enhver Tvisl. Vi offentliggjøre Drømmen, da vi antage, at Mange ville læse den med Interesse. Imidlertid ville vi forudstille den Bemærkning, at Drømmen ikke er nogen Åabenbaring, ei heller bør de Hellige betragte den som en Rettesnor for deres Tro angaaende de Punkter, den berører. Det er et Privilegium, der tilhører de Hellige, at have Drømme og Syner til deres Opbyggelse, Trost, Belærelse og til Advarsel for dem, men Herren åabenbarer ikke Lærdomspunkter til en Rettesnor for hans Kirke igjennem sammes Medlemmer. Der er en af Herren bestemt og anordnet Kanal, gjennem hvilken såadan Kundstab meddeles.

Vi gjøre ikke disse Bemærkninger for at vække Mistillid til Drømmen, men for

at de Hellige til enhver Tid maae føge den Hellig-Aland, saa at de kunde forstaae og vide for sig selv, naarsomhæft sande Grundsætninger meddeles. De skalde have saameget af Alanden, at de kunde forstaae, enten denne Drøm er sand eller ikke — eller hvilke Dele af den, der ere sande, og hvilke ikke ere det — om en Deel er rigtig og en anden ikke. Dersom Nogen kunde finde Trost og Gavn ved at læse den, er Alt vel, og det vil under alle Omstændigheder ikke skade Nogen at gjøre det.

Store Saltsjøstad, den 17de Februar 1867.

Jeg drømte, at jeg blev syg, medens jeg i mit Hjem sad i en Lænestol, omgivet af min Mand, min Moder, mine Born og mine Venner. Der blev mig sagt, eller snarere jeg følte, at jeg snart skulle dø, og efterat jeg i Sørdeleshed havde overdraget Omsorgen for mine Born til min Moders) om ifolge min indstæn-

dige Begjæring havde samtykket i at komme og boe hos dem) og jeg havde budt Farvel til de Tilstedeværende og trøfket deres Hænder, følte jeg tydeligt, at Døden nærmede sig, idet jeg følte Koldhed og Stivhed, som begyndte ved Hoderne og gif videre gjennem Legemet indtil henimod Hjertet, hvorpaa jeg blev maalos og følte ligesom en ubevidst Søvn nærmede sig. Mit Hoved saldt uvilkaarligt tilbage i Xenestolen.

Bed Bevidsthedens Tilbagevenden, hvilken oieblifkelig paafulgte, befandt jeg mig staende ved det Legeme, som jeg netop havde forladt, medens jeg følte et Slags Kræmpe i Brystet og Ryggen tilligemed en almindelig Udmattelse. Bed at see op, blev jeg en Qvinde vær, hvilken stod ved min Side i en Stilling som for at vente — med sin Haand paa Stolen og iført et hvidt Klædebon, der hang ned i lette Folder. Hun tilkjendegav sig med det Samme som min Ledsagerinde og indbød mig til at følge sig, saasnart jeg var færdig. Jeg spurgte hende om Aarsagen til den besynderlige Følelse, som ovenfor er bleven berort, og fil folgende Svar, hvilket jeg giengiver med hendes egne Ord: „Aa, Enhver føler saaledes lige efter at have forladt Legemet, men det er forbi om et Dieblik,” hvilket Svar ledsagedes med et Smil, der tilkjendegav, at hun øste forhen havde bevaret saadanne Spørgsmaal.

Medens hun talte, rettede jeg mig op, og Kræmpen var allerede forsvunden. Jeg udtrykte derpaa min Beredvillighed til at følge hende. Hun spurgte, om jeg ikke endnu engang onskede at see paa mit Legeme, inden jeg gif derfra. Jeg svarede, at jeg ikke ønskede det, og følte en uvilkaarlig Gysen ved Tanken om Legemet, og forfikrede hende, at jeg kun var altfor glad ved at forlade det. Vi gif derpaa ud igjennem Døren. Jeg følte en

behagelig Lethed, ligesom om jeg funde hæve mig fra Jorden blot ved at gjøre Brug af min Billie. Efter at være komne igjennem Porten og ud paa Gaden, frede vi hurtigt henad Landeveien i sydlig Retning og ud af Staden, indtil vi naaede en stor, rundagtig Bygning, der udelukkende var opført af hvidt Marmor, ligesom den hvilede paa svære Marmorsoiler, medens den dog kun havde een Indgang, der blot bestod i en Uabning mellem to af Soilerne, med en Nælke Trapper, der forte til dens Indre. Marmoret, hvoraf denne Bygning var opført, var ikke ganstæ hvidt, men havde et Anstryg af en guulagtig Farve, ligesom det funde være noget medtaget af Tiden. Da vi vare komne til Indgangen, underrettede min Ledsagerinde mig om, at jeg ikke behøvede hendes Bistand længere, og efter at have givet mig tilkjende, at jeg skulle gaae opad Trapperne og ind i Bygningen, forlod hun mig. Da jeg var kommen ind, blev jeg en Mand vær, der sad næsten i Midten af Bærelset ved en stor Pult lige under en besynderlig Thronhimmel. Paa Pulten laa en overordentlig stor Bog, der havde et Hæmpemæssigt Udseende. Der stode fire eller fem Mænd i en Gruppe nærvæ Dissen, hvilke talte med denne Person, som vi ville kalde Direktøren. Jeg bemærkede, at Stedet havde et forretningsmæssigt Udseende og var ganstæ uden nogen Prydelse. Derpaa vaagnede jeg og forblev vaagen i en Timens Tid, idet jeg overveiede det, som jeg havde seet.

Da jeg atter saldt i Søvn, og Drømmen igjen fortsatte, forekom det mig, at jeg endnu var paa det samme Sted, og at jeg saae de samme Personer, der endnu vare bestjæltigede saaledes, som ovenfor er omtalt, og blandt hvilke endnu Ingen havde lagt Mørke til mig. Direktøren saae paa mig og sagde: „Velkommen

Søster.“ Han havde endnu Noget at gjøre med dem, der stode omkring ham, hvilke jeg alle gjenkendte som Personer, jeg forhen havde set, men kunde ikke sige naar og hvor. De var klædte paa sædvanlig Maade, og En af dem havde Klæder af graat, ‘hjemmekirkel’ Toi. Direktoren var imidlertid isert Præstedomnets Dragt. Medens han samtaalede med hine Mænd, havde jeg Tid til at undersøge Salens Indre, og opdagede, at Rumrene mellem Søilerne — henved Tolv i det Hele — vare ganskeaabne, saa at jeg paa een Gang kunde see imellem dem og over paa den anden Side af samme. Ved de Stotter, som stode ved venstre Side af disse Aabninger, var der placeret Mænd, hvilke fungerede som Beviseere. Jeg blev forvisset derom ved at see Direktoren pege henimod disse Mænd, idet han anmodede dem, som stode omkring ham, at gaae hver til den, som han anviste dem, medens jeg hørte ham sige: „Der er din Beviser, gaa derhen.“

Igjennem den første Aabning tilvenstre vare nogle særdeles tætte og sorte Skyer, de mørkeste, jeg nogensinde har set, og hvilke syntes at være saa nærliggende, at man kunde nære dem med Hænderne. Igjennem den anden Aabning tilvenstre saaes ogsaa mørke, truende Skyer, dog ikke ganske saa sorte som de første. Alle de andre Aabninger tilvenstre fremstillede en mørk Atmosphære, tyk og dunkel, medens den dog gradvis blev mindre uhøjgelig, estersom den fernes fra den første Aabning.

Jeg vendte mig derpaa tilhoire, hvor et ganske andet Maleri mødte mit Blik. Igjennem alle disse Aabninger saae jeg det rene og klare Himmelblaa. Igjennem det forste Rum tilhoire saae jeg en ubeskrivelig skøn Stad, indhyllet ligesom i en tynd Guldaage, medens rosenfarvede Skyer vare synlige i det Fjerne. Staden

var bestrebet med Templer med høje Spire — samt andre Bygninger, der vare opførte i en Stil, hvis Skønhed langt overgik Alt, hvad jeg nogensinde havde forestillet mig som muligt i Tilvoerelsen, og enhver af dem havde den reneste hvide Farve. Gjennem Lusten lod der en henrivende Musik, der var mere himmelst i dens Virkninger og tiltalte Hjertet langt mere end al anden Musik, jeg nogensinde forhen havde hørt; den syntes at blive udført af en Masse Musikanter. Rummet mellem den tredie og fjerde Søile tilhoire, næsten lige bagved og noget tilhoire for Pulten, var optagen af en masiv med Egesarve overstrogen Terindr, (den eneste Dor i Salen) foran hvilken en Skildvagt, der var klædt ligesom Direktoren, gik frem og tilbage.

Jeg var saa henrykket over Synet af Staden og Lyden af Musiken, at jeg for en Stund ikke var mig bevidst, hvad der foregik omkring mig, fra hvilken Tilstand jeg imidlertid blev valgt ved Direktorens Steinme, idet han sagde: „Søster, det er den celestiale Stad,” og medens han udtalte disse Ord, saae han henimod den Stad, jeg havde set. Han spurgte mig derpaa om mit Navn. Jeg traadte henimod Pulten og svarede ham i et Sprog, som jeg aldrig forhen har talt, hvilket hoiligen forbudsede mig. Han forstod det imidlertid. Efter at have set paa Registeret, opslugt han Bogen henimod Slutningen paa Samme, og den var saa tung, at den gav ligesom et Skrald, da den faldt aaben paa Pulten. Jeg stod stjælvende af Frygt for, at der ikke stulde være mig nogen Plads anviist i den celestiale Stad, i hvorvel jeg dog ikke frygtede for, at jeg stulde blive henviist til nogen af de uhøjgelige Steder tilvenstre. Jeg følte, at jeg ikke havde sat tilberlig Priis paa de Belsignalser, jeg havde nydt, og til min store Forbauselse erindredede jeg noie

enhver Gang, jeg havde ladet mig overile af Brede og tilladt mig usommelige Ord, ligesom hver Gang jeg havde tugtet mine Born i Brede stod levende for min Erindring; med eet Ord, jeg erindrede med en særdeles Noiagtighed enhver Daarsstab og enhver Svaghed, som jeg havde begaaet siden jeg blev gift, eller for et Tidsrum af ti Aar, men mørkelig nok, jeg kunde ikke erindre Noget, som var skeet for den Tid.

Jeg blev dog befriet fra min Frygt ved at iagttaage hans Alsyn, som snart antog et venligt Smil. Han reiste sig op, og fremviste derved sin store Legems-høide. Han havde et himmelst Alsyn, der straalede i mandig Skjenhed, samt graalige, udtryksfulde Vine. Ndet han tog mig ved Haanden, sagde han: „Søster, Du er en af de Faa, som have det Privilegium at komme til den celestiale Stad hithenue“ (pegende mod den Stad, jeg havde seet), og da han havde læst mine Tanker, tilfoede han: „Men Du er ikke tilfreds med Dig selv, er Du vel?“ Jeg svarede: „Nei, min Herre, det er jeg ikke.“ Han vedblev: „Skal jeg sige Dig en stor Hemmelighed? Det er sandt, Du har ikke været ugodelig, men Du har under tiden forsømt Bonnen, medens Du var i Legemet, og dette gav Modstanderen en beqvem Anledning til at friske Dig, men vor himmelste Fader er bedrøvet, naar han seer sine Born fare vild, men naar han seer, at de have et oprigtigt Forstet at ville omvende sig og ønske at gjøre Ret, tager han dem under sin beskyttende Varetægt; han tilgiver og forglemmer, thi han er fuld af Barmhjertighed og Kjærlighed, ja, han er mere barmhjertig og god mod os, end vi ere mod hver andre, og tilligemed dine Born venter han med Længsel paa at modtage Dig.“

„O,“ udraabte jeg i et Udbrud af Glæde, „Lad mig da gaae til mine Born!“

„Endnu ikke,“ sagde han, „Du kan ikke forlade Jorden, førend dit Legeme er blevet begravet; folg mit Raad og vend tilbage til dit Hjem, thi Du vil ikke komme til at blive længe der, og desuden maa Du gaae ind i dette Værelse (han pegede mod Døren) og skifte Klæder, inden Du kan komme ind i den celestiale Stad.“

Da betragtede jeg mig først for at see, hvorledes jeg var klædt. Jeg blev da overvasket om, at jeg var ifort et Klædebon af overordentlig Hvidhed. Jeg erindrede, at jeg under min Sygdom havde haft Ørenringe, og solte paa mine Øren for at erfare, om jeg endnu havde dem, men jeg havde dem ikke. Derpaa undersøgte jeg mine Klæder omhyggelig for at se, om der var Knappaale, Hægter og Kroge eller Knapper i dem, men sandt ingen af disse Sager, da der brugtes Baand istedet. Mit Haar tildrog sig der næst min Øpmærksomhed. Jeg sandt, at det var frit for Haarnaale, Kamme eller nogetsomhelst Net, men istedetsvar at hænge løst ned over Skuldrene, var det smukt kroset i Løkker, samt var glat og blødt som Silke. Jeg saae derefter paa mine Hænder og sandt, at de var næsten gjen nemsigtige og havde en bleg-rød Farve, næsten ligesom naar man holder den naturlige Haand mellem Dinene og et stærkt Lys, og dog kunde jeg ligesaa godt føle med dem som nogensinde. Jeg var i det Hele vel tilfreds med mit Udseende og synes, at det ikke kunde forbedres.

Direktøren, der atter læste mine Tanker, sagde, at naar jeg kom ind i huunt Værelse, skulle jeg ombytte mine Klæder med en Dragt af en blendende Hvidhed, inden jeg begav mig paa Veien til den celestiale Stad, og tilfoede: „Du kan da ikke komme hid.“

Førend jeg gaaer videre i min Beretning, vil jeg bemærke, at jeg kun havde været i Salen en liden Stund. Foruden

de Bejdere, som var placerede ved Stuerne til venstre i Salen, og Skildvagten ved Indgangen, gik der en Deel Andre, baade Mænd og Kvinder, frem og tilbage samtidig ud og ind, og disse var almindelig og temmelig daærligt klædte. En stakkels Kvinde lagde jeg især Mærke til; hun sad paa en lav Stol til venstre for Pulten, og havde lagt Armmene overkors over Brystet, medens hun sad med nedbøjset Hoved, siensyntlig dybt bekymret og ubevist om Alt, hvad der foregik omkring hende. Jeg forstod klart, at hun formedelst sin daærlige Vandet her paa Jorden havde udelukket sig fra al Afgang til sine Born i den celestiale Stad. Fra det Dieblik af, da jeg hørte de frydefulde Ord, at der var antydt mig en Plads i den celestiale Stad, begyndte nogle af disse Væsener at volde mig Besvær paa forskellige Maader; Nogle gjorde spødeste Miner til mig; Andre lo lige ind i Ansigtet paa mig, og det paa en halvt tosset Maade, medens Andre gjorde hæslige Grimacer ad mig, og eet af disse kvindelige Væsener rykkede bagfra i mine Klæder for at forærme mig. Dette forurogede mig, og jeg spurgte dem, hvad alt dette skulde betyde, hvortil han svarede: „Det er kun nogle stakkels, svage, misundelige Slænninger, og de kunne ingen Skade gjøre.“

Jeg forlod derpaa Salen og svævede med tiltagende Hurtighed gjennem denne Stad til mit Hjem i samme. Da jeg kom ind i Gjæstevertset, fik jeg en Forsamling af mine Paarørende og Venner at see, hvilke lyttede paa Ligtalet, der da havde varet en Stund. Jeg traadte hen til Hovedet af Liglisten og saae mit Legeme i samme ligesaa tydeligt, som jeg nogensinde har seet et Lig, medens jeg levede her paa Jorden. Liglisten var beklædt med sort Fløsiel og foret med hvid Atlaast. Ved at betragte det Legeme, der engang havde udgjort en Deel af mit eget

Jeg, begyndte jeg atter at gyse ved Synet deraf og folte en stor Modbydelighed for samme, ligesom jeg var meget tænemmelig for, at jeg var undkommen fra dette kolde, jordiske Fængsel. Min Mand sad med nedbøjset Hoved, som han støttede paa den ene Haand, medens han syntes hensunken i dybe Tanker. Min Moder var overvældet af Kummer. Mine Børn var ogsaa tilstede, men mærkelig nok, jeg folte ingen sørdeles Angstelse for dem, da jeg folte mig fuldkommen forvisset om, at der vilde blive draget al mulig Omsorg for dem, og jeg folte mig tænemmelig mod min Moder, fordi hun havde erindret sit Øfste. Præsident Young holdt Ligtalet. Jeg hørte ham sige, at jeg var langt lykkeligere end dem, der var tilbage, og at Ingen havde Marsag til at beklage min Ød. Jeg syntes, jeg skulde have villet give, hvad det end skulde have været, naar jeg blot kunde have fortalt dem, hvor lykkelig jeg folte mig, og jeg ønskede inderligen, at jeg kunde have talt til dem for at anspore dem til fornyet Ridtjærhed og Trofasthed, men jeg havde ikke Magt til at giøre det. Ifølge for at gaae bagefter Ligfolget til Begravelsesstedet, gik jeg foran samme derhen, og saae med spændt Opmærksomhæd paa Liglisten, medens den flettes ned i en Trækasse i Graven og indtil den sidste Skulpe Jord var fastet paa den. Hele denne Tid og indtil jeg vendte tilbage til Marmorbygningen, saae jeg en Deel Ander, som lignede dem, jeg havde seet der, blandt hvilke nogle fulgte mig, hvorsomhelst jeg gif hen. Jeg var bleven vant til dem, og da jeg tilfulde var blevet overbevist om Sandheden af det, Direktoren havde sagt mig, nærede jeg ikke den allermindste Frygt for dem.

Da Ligbegjængelsen var forbi, og jeg paa Grund af den herstende Bedrøvelse, som det ikke stod i min Magt at

Indre, og hvilken derfor vilde voile mig megen Smerte, onskede jeg for sidste Gang at besøge nogle mig vel kendte Steder, hvor jeg saa ofte havde været. Jeg gik ind i Theatret, der var opfylt med Mennesker, og jeg havde nær glemt, at jeg kun var en Mand. Jeg var som sædvanlig fulgt af en af de Mander, der stedse vare omkring mig, nemlig af et quindeligt Væsen, som tog Plads ved Siden af mig i Parkettet. Vi forbleve ubemærkede, uagtet vi saae mange vel kendte Ansigter der. Domfru Alexander dandsede. Jeg følte mig imidlertid altsor ilde til-mode over at forblive der, da jeg ikke, som jeg saa inderligen onskede, kunde gjøre Noget for at overtyde dem om Tomheden af de jordiske Fornielser i Sammenligning med de højere og renere Glæder, jeg allerede da havde nydt. Jeg flyndte mig derpaa hen til Hovedgaden, hvor jeg fik et langt større Antal Mander at see — thi saaledes vil jeg nu herefter kalde dem — og det for det Meste mandlige Væsener — end der var i nogen anden Deel af Staden, og deriblandt var der Nogle, som jeg havde set for. De lagde ikke mere Mørke til mig og ei heller jeg til dem, end der under saadanne Omstændigheder almindeligt pleier at skee blandt Dodelige. Der var al den Forskjellighed mellem dem med hensyn til Alder, Stand, Klædedragt, Manerer, Hurtighed i Gang osv., som den man i Almindelighed bemærker i Verden. Imidlertid var der Ingen iblandt dem, som var klædt i Hvidt. Jeg saae ogsaa Mennesker i Kjødet og havde ikke nogen Banskelighed ved at sjelne dem fra Manderne. Jeg gik ind i en Drogeri-Boutik; ved Dørkæsten mødte jeg en quindelig Mand, der ganste var klædt i Sort, og hvilken fulgte mig ind i Boutiken, hvor jeg fik en Deel andre Mander at see, hvis Oprørskomhed jeg syntes at vække. Der

laae nogle torrede Urter paa Disken, og da jeg onskede at vide, om jeg kunde tage nogle af dem op med mine Finger, gjorde jeg et Forsøg derpaa, hvilket lykkedes mig, til stor Morskab for den i Sort klædte Mand, som havde fulgt mig ind, og hvilken syntes fuldkommen at forståe den Bevæggrund, der ledede mig. Jeg lagde Mørke til, at medens jeg stod stille, git Manderne forbi mig i alle Retninger, men naar jeg gik, gik Ingen af dem foran mig, og Ingen tilslod sig at tale til mig.

Jeg kan ikke med Bestemthed sige, hvorlænge jeg forblev i Staden, efterat jeg havde forladt Ligfølget, men antager, at det kun har været et Par Timers Tid. Mine Tanke var henvendte paa den celestiale Stad, og da jeg vendte tilbage til Marmorbygningen igjen, forekom det mig, at jeg foer afsted med en saa utrolig Hurtighed, at jeg var der i et Dileblik. Da jeg kom ind i Salen, gjen-kendte jeg strax den samme ødeludsende Mand ved Pulten tilligemed flere andre Personer, og det tillige Individier, som havde et ondstabsfuldt og trodsigt Udseende, hvilke stode tæt ved ham, medens de ventede deres Dom. I Begyndelsen syntes de at være højstede og endog støiende, medens de talte med hverandre indbrydes, men da Direktøren tiltalte dem med de alvorfulde Ord: „Der er Eders Veileder, gaaer derhen,” og med det Samme pegede til den dunkle Abning tilvenstre, kom en uudsigelig Angest over dem, og aldrig kan jeg forglemme denne Fordommelighed, som udtaltes over disse Ulykkelige, og den Fortvivelse, der betog de elendige Væsener, som henvistes til den første og sorte Abning. Deres Nasyn fordroedes og de flagede og jamrede sig ynklig, medens Nogle endog gnedede deres Tænder og sloge sig for deres Bryst.

Dette Syn var altsor strækkeligt; jeg maatte gaae bort, thi ellers vilde mine

Følelser have overvældet mig. Strax modte mit Die Direktorens gjennemborende Blif, idet han alvorlig betragede mig. Han sagde: „Hav ikke nogen Medlidshed med dem; deres Stier laae klart for dem, men de valgte det onde og forlastede det Gode, og det ikke med tilslukede, men med aldeles aabne Hine, og nu maae de lide Folgerne.“ For et Dileblik stod jeg hensunken i Tanker, og sagde ved mig selv: „Hvor Faar ere der ikke, som komme til den hoire Side!“ „Ja,“ svarede Direktoren, „det er i Sandhed Faar,“ og derpaa tilsoiede han med et venligt Smil, idet hans Aasyn opklaredes: „Jeg antager, at Du er færdig til at begive Dig hen til den celestiale Stad.“ Jeg svarede, at jeg længedes efter at komme derhen. „Du skal strax komme derhen,“ sagde han.

Jeg saae derpaa igjennem Aabningen tilhoire, og sikr atter Staden at see, og atter lod den himmelfste Musik fra samme i mine Øren. I Forgrunden saae jeg et forherligt Væsen, hvilket jeg strax gjenkendte som min himmelfste Farer, med to af mine Born ved Siden, hvilke, ligesom Direktoren forhen havde sagt mig, ventede med Længsel paa at

modtage mig. Derpaa hørte jeg Noglen omdreie i den Dor, som jeg maatte igjen nem for at komme til Staden. Jeg folte mig bedrovet over, at Ingen iblandt dem, som jeg havde seet, gik tilhoire, og onskede, at ogsaa Andre end jeg skulle blive agtet værdige til at komme ind i den celestiale Stad. I det Samme hørte jeg Fodtrin paa Trappen, og gjenkendte strax — — velbekjendt Ansigt, og ifolge den Dragt, han var ifort, vidste jeg, at ogsaa han vilde komme derhen, naar Legemet var blevet begravet. Derpaa aabnedes Doren netop saavidt, at jeg kunde komme ind. Jeg gik over Tærrfelen, og havde netop Tid nok til at kaste et Blif til den ene Side paa den lange rummelige Sal indenfor. Den var overordentlig lys, og Væggen syntes at være beklædt med hvid Utlæst. I det Samme vaagnede jeg og fandt da, at det var høilys Dag. Jeg folte mig meget ud mattet, og blev liggende i Sengen i en to eller tre Timers Tid for at komme til Kræfter igjen. Da jeg stod op, skælvede jeg af Matbed, og det var med Vanfælighed, jeg kunde komme ned ad Trapperne, og hele Dagen folte jeg ligesom jeg netop var kommen op fra en streng Sygdom.

Men Gud taler en og anden Gang til Menneskene i en Drøm, i et Syn om Natten, naar en dyb Sovn falder paa Folk, naar de slumre i Seng. Da aabenbarer han det for Folkenes Øren, og desegler deres Undervisning.

(Søbs Bog 33, 15. 16.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Ærlighed til Sandheden.

(Fra „Millennial Star.“)

Jordiske Forældre, som i Sandhed elſte deres Børn, iagttagt med stedſe vogende Interesse deres Fremadſtriden i Alt, hvad der er Godt og Røesverdig, og idet de ved Valget af deres tilkommende Stilling i Livet tage Hensyn til deres Evner og Tilboieligheder, bewirke de derved, at deres Udvikling opnaaer den størſt mulige Fuldkommenhedsgrad, og at de kunne komme til at indtage en hæderlig og ærefuld Plads i Samfundet, medens de som en Følge af et faaadt Valg med Hensyn til de Ungeſ tilkommende forſjellige Livsstillinger indrette deres Opdragelse og Uddannelse paa en faadan Maade, som er bedſt tilfæltet til at berede den opvogzende Yngling for den Stilling, han ſtræber efter engang at komme til at indtage blandt sine Medborgere.

Dersom jordiske Forældre kunne have ſaa gode og ædle Hensigter med Hensyn til deres Børn, hvor langt ſørre og herligere Hensigter maa da ikke Herren have med ſine troende og lydige Børn, eftersom hans Veie ere ligefaa langt over vore Veie, ſom Himmelnen er over Jordnen. Da han har besluttet at opreife et Folk af Konger og Prester, ſom baade ſtuelle Fjende og gjøre hans Willie ſamt idetmindſte regjere i tuſinde Aar, er han nu med den størſte Omhu ifær med at opdrage dem, der forblive i hans Godhed, ſaa at de engang kunne blive værdige til at modtage Tillids- og Grespoſter ſom Regenter i hans Rige over Stæder, Nationer og Verdener. De Elever, der ville ſtride fremad til den størſt mulige Udviklingsgrad, maae gjennemgaae alle Skolens Klasser og give Agt paa ethvert Ord, ſom udgaaer fra Lærerens Mund. For at Individet, det være sig Faa eller Mange, ſtuelle kunne blive dygtiggiorte til at overtage en faadan Regjeringsmagt, udfordres der Underviſning ſaavel med Hensyn til timelige ſom aandelige Anliggender, ſaa- fremt den hele Jord ſkal blive givet tilbage til Herren, ſom er dens retmæſige Gier.

Hvorledes ſkal nu dette blive udført? Mon formedelſt Menneskets Viſdom og Planer? Menneskene have igjennem Aarhundreder gaaet deres egen Vej, og have i dette lange Tidsrum ikke havt noget Samqvem hverken med Faderen eller Sonnen og ikke engang med Englene, uagtet deres nære Slægtſlab med de himmelſte Væſener. Dette Værk kan ikke udføres formedelſt menneskelig Klogt, men det er alene ved Herrens Viſdom og Magt, at Jordnen igjen kan fravistes dens mægtige Uſurpator, al Retfærdigheds Fjende. Herren er nu ifær med at meddele ſine Ejere den fornødne Kunftsſlab om Udsførelſen af dette Værk, ſom han vil fuldbyrde paa ſin egen beleilige Maade, og det er med Hensyn til denne, at ſaa Mange og det endog blandt de Hellige tage feil, da de ikke kunne fatte Guds Kraft.

For Egempel, en Mand, der eiede fem hundrede Pund Sterling, funde, med mindre han havde meget af Herrens Land, ikke ſee, hvorledes det funde være muligt,

at det vilde være til Fordeel for ham, om han overgav halvtredsindstyve pund til Kirken. Det vilde efter menneselige Anskuelser see ud, ligesom om han fæstede dem bort, og han vilde tænke, at han ikke kunde affee saa Meget. Her er et Tilfælde, hvor Guds og Menneskenes Veie synes at være hinanden ganske modsatte, hvilket de i Sandhed ogsaa ere. Det naturlige Menneske vilde sige: „Jeg kan ikke undvære saa Meget; jeg kan give eet eller to og maaſſee endog fem Pund, men saa Meget som halvtredsindstyve Pund er et alfor stort Belob.“ Ligefaa godt kunde en Landmand sige: „Hvorledes kan jeg fæste saameget Korn ud, som der behoves til disse store Acre?“ Det seer ud til, at det ganske vilde være at spilde det til ingen Nutte.“ Men han saaer i Haab og høster Frugterne af samme. Ligesadan er det med de Hellige, som betale deres Tiende; de give Herren det, han fordrer, og til Gjengjæld mangfoldiggjør han de tilbageblevne ni Tiendedele, og det langt over alle menneskelige Beregninger, hvilket de Hellige i Zion have havt saa rig Anledning til at see Beviser paa, idet han ikke alene har velsignet deres personlige Bestræbeler, men endog til Verdens Forbauselse frugtbargjort den golde og fortørrede Ørken. Det usorligelige Held, som har fulgt de Hellige, grunder sig derpaa, at de have taget Landet i Besiddelse i Herrrens Navn og betale den Tiende, han kræver.

Herren har begyndt at overgive Jordnen i sit Folks Hænder, idet han har begyndt med en øde Ørken, som ingen Andre havde nogen Begjærlighed efter, og hvilken Alle med Undtagelse af de Hellige ansaae som aldeles til ingen Nutte. De have, som sagt, taget Landet i Besiddelse i Herrrens Navn, og ere blevne velhavende. Omendstjendt de var fattige, nødligende og plyndrede, da de kom op til Bjer-genes Dale, have de dog i flere Åar udsendt fra 300 til 500 Bogne tilligemed de fornødne Trældyr til Missourisloden med en aarlig Udgift af fra 250,000 til en halv Million Dollars for at hjælpe deres fattige Sødskende fra de europæiske Lande, og alt dette har ingenlunde forarmet dem; tvertimod, de ere stedse blevne mere og mere velhavende, og der findes ingen egentlig Fattige iblandt dem, medens det er blevet til et bekjendt Faktum, at de, som have gjort mest Godt, ere hurtigst komne til Velstand. Hverken de Hellige eller noget andet Folk kunde have forvandlet den store amerikanske Ørken til frugtbare Marker paa nogen anden Maade end den, Herren havde fastsat, og ved at give ham den Tiende og de Øffringer, han kræver.

De europæiske Hellige og hele Verden kunne uddrage en gavnlig Lærdom for sig af denne Lektie angaaende at betale Tiende, og estersom de forvente at erholde et Hjem i Zion, skulle de lære de Betingelser, ved hvilke denne Velsignelse retmæsigt kan opnaaes. Viingaardens Herre er netop ifærd med at udkaste de daarlige Viingaardsmænd, som have tilbageholdt deres Leie eller Tiende, og han vil leie sin Viingaard ud til Andre, som ville give ham, hvad der tilhører ham, thi Tiendedoven er en staande og evig Lov for Præstedommet, og det er ligesaa nødvendigt at adlyde den, som det er at følge hvilkensomhelst anden Lov, der henhører til Evangeliet.

Bor Fader Abraham betalte Tiende. Da Herren velsignede Israel og gav ham den Forjættelse, at han vilde give Jordnen som en evig Arv til ham og hans talrige Afskom, udbrod han fra sin Sjæls hele Dybde: „Af Alt, hvad Du giver mig, vil jeg viselig give Dig Tiende.“ (1 Moseb. 28, 22.) Propheten Joseph Smith, der fattede Betydningen og Storheden af denne Lov, og hvem det blev forståt at aabenbare den igjen for denne Slægt, gjorde den Pagt med Herren, at han

vilde betale Tiende af Alt, hvad han eiede. Propheten Brigham, hans Raadgivere, de tolv Apostler og alle Kirkens øvrige Authoriteter opfylde denne Lov ligesaa trofast som enhver anden af Kirkeus Anordninger, og hvorfor skulle ikke de Hellige i disse Lande gjøre det Samme? Der folger store Belsignelser med en trofast og sambittighedsfuld Tagtagelse af denne Lov baade for de Fattiges og Riges Bedkommende. Herren behøver ikke vor Tiende, thi Alt tilhører ham, men Tiendeloven er et væsentligt Vidnesbyrd mellem Gud og hans Hellige, idet den giver dem Lejlighed til at bevise for sig selv, for deres Næste og for Herren, om de i Sandhed ere oprigtige i deres Bekjendelse og Gjerninger eller ikke.

„Men,“ kunde maaskee Mogen sige, „er jeg nødt til at betale Tiende?“ Nei, visselig ikke. Blev Du vel tvungen til at lade Dig dobe? Der var imidlertid visse Belsignelser, som Du onstede, nemlig Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Vands Gave, og disse kunde Du ikke opnaae uden først at blive dobt. Saaledes gives der ogsaa Belsignelser, som først kunne opnaaes, efterat Tiendeloven er blevet opfylt, men Du er ikke tvungen til at modtage dem, og vil sikkertigen heller ikke nogensinde erholde dem, medmindre Du betaler din Tiende. Endvidere vilde maaskee en fattig Broder sige: „De venter da vel ikke, at jeg skal betale Tiende?“ Maaskee ikke, men ikke desto mindre har Du dog det Priviliegium at prøve Herren i dette Punkt, og dette kan muligvis endog være meget lettere for de Fattige end for de Rige. Desuden er der Faar eller Ingen i disse Lande, som ere fattigere end mange af vore Brødre i Zion vare, da de arbeidede for at lægge en Grundvolo for Eder at bygge paa. Fordum tilbød Herren sit Bagtesfolk, Søerne, at prøve ham ved at bringe ham deres Tiende og Offringer, og see, om han da ikke vilde velsigne dem, indtil de ikke havde Rum nok til at modtage hans Belsignelser i. Ingen er saa fattig, at han jo vilde kunne leve bedre og lykkeligere af de ni Tiendedele af sin Indkomst, hvor lidet denne end maatte være, dersom han blot havde tilstrækkelig Tro til at betale sin Tiende, der med Rette tilhører Herren. Dette er en uomstedselig Kjendsgjerning, som Guds Folk til alle Tider har seet talrige Beviser paa, og desuden er det til de Fattige, Evangeliet er sendt, og hvilke han paa sin egen Maade agter at gjøre rige, og vil tilsidst endog give dem Jordens til en evig Arv.

Vi ville anmode de Hellige og i Særdeleshed de Yeldste om nse at overveie Tiendeloven, der er af saa stor Vigtighed, og hvilken Alle tilfulde burde forstaae i dens rette Lys. Den taaler at blive præbillet, skrevet og baaret Vidnesbyrd om. De Hellige bør gjøre sig fuldkommen fortrolig med den og bringe den i Udøvelse, indtil de kunne komme til at glæde sig i de Belsignelser, som dens trofaeste Opfylelse sjænker.

Fra Emigranterne.

Yeldste C. Christiansen har begunstiget os med et Brev fra Emigrationen forinden den tog ud paa Sletterne, og omtaler Reisen indtil den Tid som meget heldig; men han raader de Hellige, som herefter emigrere, ikke at tage saa meget

Reisegods med, thi Emigrationen iaa havde 20,000 Pund i Overvægt, der maatte betales med henved 4 Dollars pr. hundrede Pund paa Jernbanerne gjennem Sta- terne, hvorför han anseer det for aldeles nødvendigt, at de, der ikke have Raad til at betale Overvægt, indstrænke sit Reisegods til det høist Nødvendige, eftersom 100 Pund engelst eller 90 Pund dansk Vægt er hvad en Passager kan føre frit med. Ligeledes giver han det Raad at afskaffe de tunge Trækasser, der for det Meste blive slaaede istykker under Behandlingen paa Dampstibe og Jernbaner, og istedet bruge Seildugs-, Lærreds- eller Skindkufferter til Tojet. Endvidere omtaler han, at de tunge, svære Sengklæder bør gjøres lettere, og istedetfor Overdyner burde man medføre uldne eller stukne Læpper, hvilke ere meget hensigtsmæssige paa Reisen. Der- som de Hellige tagtage disse Raad, vilde de spare sig meget Bryderi underveis og tillige undgaae Tab ved at afhænde det overslodige Reisegods i Tilsælde, de ikke have Midler til at betale Overvægten.

Beskrivelse.

Eldeste Arne Christian sen er herved beskikket til at arbeide i Christiania Conference under Bestyrelse af sammes Præsident.

G. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Nyheder.

I sl and. „Times“ har fra Skotland modtaget et Telegram af følgende Indhold: „Efterat vi havde forladt Reykjavik, ombord paa det kgl. Posidampstib „Arcturus,“ tagttoje vi den 30te August om Aftenen, nogle Mile udfor Cap Reykjanes og efter om Natten den 31te August 100 engelske Mile udfor Ingolfsbosdi et vilkunst Udbrud, som siensynligt var af en særdeles voldsom Charakter. Stedet for Eruptionen syntes, efter hvad vi kunne fås, at være en af de sydvestlige Udløbere af den store Batnjskul.“

F in l a n d. Ifølge et Brev fra Åbo, dateret den 11te August, herskede der endnu dengang i Finland den sorgeligste Mangel paa det vigtigste Fodemiddel, Brød. Den fattige Befolning var derfor blevet opfordret til at indsamle de i Skovene og ved Foden af høie Bakker voksende spiselige Svampe, blande dem med Mos og deraf bage Nødfode. I Åbo var der oprettet et Bageri, hvor unge Folk kunde lære at tillave Brød af de nævnte Dele. I Egnen ved Åbo tegnede Høsten til at blive ret god, men i de nordlige Dele af Landet vilde der kun blive lidet eller slet ingen Høst, da man har manglet Korn til at saae Markerne med.

Amerika. Fra Nordamerika meldes, at de af Cabinettet i Washington høbte forhenværende russiske Besiddelser nu ere indlemmede i Unionen som en særegen Stat under Navn af „Alaska.“

Blanding.

Et Barn frelste af en Hest. En Landmand i Nørheden af Paris har en 3 Aar gammel Hest, der er livlig og syrig, men sky, undtagen mod en lille Dreng paa 5 Aar, Landmandens Son, hvis Kjærtægn den taaler med kjendelig Tilfredshed. For nogle Dage siden var Pigen alene hjemme med Barnet; hun havde Noget at bestille i 2den Etage af Huset, medens den Lille legebede nede i Gaarden. Et Hjørne af Gaarden staer en af de i Jorden nedgravede Tonder, man paa Landet bruger til at samle Regnvand i. Pludselig lyder et fortvivlet Skrig. Pigen styrter hen til Binduet og seer med Forsærdelse Drengen sprælle i Vandtonden. Hun farer ned ad Trapperne, idet hun selv striger af Skæk. Men der var en Anden, som havde hørt Barnets Skrig, og da hun kom ned i Gaarden, tog hun det frelste Barn ud af Munden paa den unge Hest. Det kloge Dyr havde forstaet den Fare, som dets lille Vens Skrig tilkjendegav, var løbet hen, havde grebet ham med Tænderne ved Blousen og trukket ham udstadt op af Tonden.

Inndhold.

Side.	Side.		
En Desm	369.	Nyheder	379.
Redaktionens Bemærkninger (Kjærlighed til Sandheden. — Fra Emigranterne. — Bestilkelse)	376.	Blanding	380.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.